

Από την ημέρα που η κυβέρνηση Τσίπρα ανακοίνωσε τη διαδικασία για τη δημοπράτηση των 4 τηλεοπτικών αδειών και μέχρι σήμερα που έληξε, ζούμε την απύθμενη υποκρισία από όλες τις πλευρές.

Από τη μία μεριά είναι οι γνωστοί πλούσιοι που θέλουν την είσοδο ή την παραμονή τους στη βιομηχανία των ΜΜΕ που, από τη μία έβγαζε ο ένας τα μάτια του άλλου και από την άλλη, όλοι μαζί ούρλιαζαν για δήθεν «μπούλινγκ» της κυβέρνησης με χτύπημα στην πολυφωνία και τη δημοκρατία.

Από την άλλη μεριά είναι η κυβέρνηση με τη προπαγάνδα της περί «μεταρρύθμισης που θα χτυπήσει τη διαπλοκή», «θα βάλει τάξη στο τηλεοπτικό τοπίο» και θα «γεμίσει τα δημόσια ταμεία». Στην πραγματικότητα δεν ισχύει τίποτα από όλα αυτά.

Μόνο τα ονόματα αυτών που πήραν τις τηλεοπτικές άδειες αρκούν για να καταλάβει ο κάθε εργαζόμενος σε τι χέρια δίνει η κυβέρνηση τα ιδιωτικά τηλεοπτικά κανάλια και τι εννοεί με το «χτύπημα στη διαπλοκή». Φυσικά, και αυτοί που δεν πήραν άδεια δεν διαφέρουν στο παραμικρό.

Στη δημοπρασία ήταν «διάσημοι εκατομμυριούχοι», γνωστοί για τα αλισβερίσια τους με τη δικαιοσύνη, με μπίζνες στα ΜΜΕ, στο ποδόσφαιρο, στα καράβια, στα δημόσια έργα. Όλα τα καλά παιδιά του τόπου: **Κυριακού, Μαρινάκης, Σαββίδης, Κοντομηνάς, Αλαφούζος, Βαρδινογιάννης, Καλογρίτσας.**

Όλος αυτός ο συρφετός διαθέτει άφθονο θράσος για να μπορεί να μιλάει για πολυφωνία και δημοκρατία. Από την εμφάνιση των ιδιωτικών καναλιών το 1989 δεν υπήρξε ποτέ ούτε πολυφωνία, ούτε πλουραλισμός αλλά η πιστή μεταφορά σε κάθε σπίτι, από συγκεκριμένους δημοσιογράφους - παπαγαλάκια, της "γραμμής" των αφεντικών τους. Στα Δελτία Ειδήσεων λιοδορούσαν τους εργατικούς αγώνες «με τεμπέληδες συνδικαλιστές που θέλανε να διατηρήσουν τα προνόμια τους καταστρέφοντας με τις απεργίες την οικονομία και τον τουρισμό», οργάνωναν ρατσιστικές εκστρατείες από τους **«Αλβανούς κλέφτες που βγήκαν από τις φυλακές που άνοιξε ο Μπερίσα»** τη δεκαετία του '90 μέχρι τους **«τρομοκράτες του ISIS που κρύβονται πίσω από τους πρόσφυγες»** σήμερα, με τα ξεπλύματα των νεοναζί της Χρυσής Αυγής, ύμνησαν τα μνημόνια και την φυλακή της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Πριν ένα χρόνο απογειώθηκε η «πολυφωνική» προπαγάνδα υπέρ του ΝΑΙ στο Δημοψήφισμα ουρλιάζοντας ότι «όλες οι κοινωνικές ομάδες στηρίζουν το ΝΑΙ». Δίπλα σ' αυτή τη προπαγάνδα είχαμε και τα ριάλιτι τηλεσκοπύδια τύπου Μπιγκ Μπράντερ, τα «πρωινάδικα» και τα «μεσημεριανάδικα». Και όλα αυτά χωρίς να έχουν πληρώσει ποτέ για άδειες λειτουργίας, λαμβάνοντας απλόχερα θαλασσοδάνεια από τις τράπεζες, χρωστώντας στα ασφαλιστικά ταμεία των εργαζόμενων και στο κράτος και βέβαια επιβάλλοντας συνθήκες "εργασιακής γαλέρας" με μισθούς πείνας, τρομοκρατία και απολύσεις στους εργαζόμενους τους.

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ με όλη αυτή τη διαδικασία, και με αντίτιμο 246 εκατομμύρια ευρώ, νομιμοποιεί την ιδιωτικοποίηση της τηλεόρασης, που ξεκίνησε το 1989 με τις κυβερνήσεις **Τζανετάκη** και **Ζολώτα** (και την ένοχη συναίνεση του ενιαίου τότε Συνασπισμού), και τον οχετό της. Είναι μία ακόμη πρόκληση του Τσίπρα να ισχυρίζεται πως θα διαθέσει αυτό το ποσό στους φτωχούς, την ίδια μέρα που **περικόπτονται οι επικουρικές συντάξεις κατά 3 δις.** την επόμενη τετραετία, κι ενώ πολλά δις. κάθε χρόνο πάνε στην εξυπηρέτηση του χιλιοπληρωμένου τοκογλυφικού χρέους και στην ανακεφαλαίωση των τραπεζών που δάνειζαν αφειδώς τους καναλάρχες.

Ενώ οι μεγιστάνες – καναλάρχες μετρούν τα οφέλη τους από τη διαδικασία, ο κίνδυνος για τους εργαζόμενους στα ΜΜΕ μεγαλώνει. Καταρχήν, στα κανάλια των «νικητών» οι απολύσεις και οι μισθοί πείνας είχαν ήδη γενικευθεί, ενώ οι εργαζόμενοι στους «χαμένους» απειλούνται με χιλιάδες απολύσεις και απληρωσιά.

Αυτό που λείπει από το «τηλεοπτικό τοπίο» δεν είναι οι άδειες, που απλά τακτοποιούν την κατάληψη των δημόσιων συχνοτήτων από τους καπιταλιστές, αλλά η εργατική – λαϊκή φωνή, ο εργατικός έλεγχος. Ο κλάδος των ΜΜΕ έχει παραδείγματα που όταν πήραν στα χέρια τους οι εργαζόμενοι τα κανάλια, αγωνιζόμενοι ενάντια σε κλεισίματα κι απολύσεις (ΕΡΤ, ΑΛΤΕΡ), έγιναν η φωνή της πλειοψηφίας ανοίγοντας τα μικρόφωνα στους πολλούς, στους εργάτες, στα συνδικάτα, στη νεολαία, στα κινήματα, στους μετανάστες. Σε αυτό το δρόμο πρέπει να βαδίσουν οι εργαζόμενοι.

